

SŁOWA

ŚWIĘTEGO CHARBELA

Monna Skandar
SŁOWA
ŚWIĘTEGO CHARBELA

przełożyła Marta Tórz

Tytuł oryginału
Paroles de saint Charbel

© Editions Artège, 2014
© Copyright for this edition by Wydawnictwo
W drodze, Poznań 2015

Redaktor
Małgorzata Durnowska

Projekt okładki i stron tytułowych
Krzysztof Lorczyk OP

Layout i łamanie komputerowe
Stanisław Tuchołka / panbook.pl

ISBN 978-83-7033-982-1

Wydawnictwo Polskiej Prowincji Dominikanów
W drodze sp. z o. o.
Wydanie I, 2015
ul. Kościuszki 99, 61-716 Poznań
tel. 61 852 39 62, faks 61 850 17 82
www.wdrodze.pl sprzedaz@wdrodze.pl

I. PODRÓŻ ŻYCIA

Dzieciństwo

Youssef Antoun Makhoul, który przybierze zakonne imię Charbel¹, urodził się 8 maja 1828 roku w Beka Kafra². Jego rodzice bardzo pobożnie wychowywali pięcioro swych dzieci w duchu chrześcijańskim.

W tamtych czasach Liban znajdował się pod turecką okupacją. Dnia 8 sierpnia 1831 roku, po

¹ Imię syryjskie, które powstało poprzez ściągnięcie dwóch słów: *Charb*, co znaczy „historia” lub „opowieść”, oraz *El*, co oznacza „Bóg”. Imię Charbel znaczy więc: „Boża historia” lub „Boża opowieść”.

² Jest to najwyżej położona wioska w Libanie, usytuowana na wysokości 1700 metrów w górach na północy kraju, nieopodal słynnej doliny Wadi Kadisza, „Świętej Doliny”.

wykonaniu przymusowej pracy na rzecz tureckiej armii, ojciec Youssefa zmarł.

Po powtórnym małżeństwie matki, w październiku 1833 roku, Youssef przebywał w Beka Kafra w domu ojca pod opieką stryja Antoine'a. Uczył się czytać i pisać u księży w wiosce.

Od najmłodszych lat nosił zawsze z sobą książeczkę do nabożeństwa. Często przystępował do komunii, spowiadał się i modlił. Jego pobożność, zamiłowanie do modlitwy, udziału w mszy czy procesji, jego pragnienie samotności i dobre sprawowanie sprawiły, że mieszkańcy wioski zaczęli nazywać go „świętym”.

Życie zakonne

Jego wuj, ojciec Daniel, udał się pewnego dnia do Beka Kafra, by odwiedzić rodzinę. W drogę powrotną do klasztoru Matki Boskiej w Maïfouk zabrał ze sobą Youssefa. Tam 8 sierpnia 1851 roku przyszedł święty rozpoczął nowicjat, który był dla niego czasem radości.

Po roku nowicjatu Youssef udaje się do klasztoru św. Marona w Annayi, gdzie wstępuje do Zakonu Libańskich Maronitów (OLM), przyjmując

imię Charbela, męczennika Kościoła z Antiochii, żyjącego w II wieku. Dnia 1 listopada 1853 roku składa uroczyste śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa.

Przełożeni kierują go następnie do Instytutu Teologicznego św. św. Cypriana i Justyna w Kfifane, by odbył studia przygotowujące go do kapłaństwa. Charbel cieszy się tam opinią jednego z najlepszych studentów, bardzo inteligentnego, wybitnego zwłaszcza w teologii.

Brat Charbel zostaje wyświęcony na kapłana 23 lipca 1859 roku. Wyrusza wówczas do klasztoru św. Yaaqouba Al Hossona, gdzie zostaje pustelnikiem oddanym ascezie i modlitwie.

Pustelnik Alichaa wzywa go do siebie, do Annayi. Ojciec Charbel spędza w tym mieście szesnaście lat w klasztorze św. Marona.

Potem podąża za powołaniem do życia w samotności i przez dwadzieścia trzy lata służy swemu Panu jako pustelnik.

Podczas odprawiania mszy świętej 16 grudnia 1898 roku zostaje dotknięty częściowym paraliżem. Agonia trwa osiem dni, podczas których trwa przepelniony pokojem.

Umierając, ojciec Charbel nieustannie powtarza modlitwę, której nie mógł skończyć podczas

mszy: „Ojcze prawdy, oto Twój Syn...”. Powtarza również imiona: Jezus, Maria, Józef oraz Piotr i Paweł, patronów pustelników.

Dusza Charbela wstępuje do nieba 24 grudnia 1898 roku, w wigilię Bożego Narodzenia.

Zostaje pochowany na cmentarzu klasztoru św. Marona w Annayi, gdzie liczne niezwykle zdarzenia następujące po jego śmierci oraz cuda przyciągają tłumy i wzbudzają pobożność u osób różnych wyznań na całym świecie.

Beatyfikacja ojca Charbela ma miejsce 5 grudnia 1965 roku. Papież Paweł VI kanonizuje go 9 października 1977 roku.

SPIS TREŚCI

I. Podróż życia	5
Dzieciństwo	5
Życie zakonne	6
II. Droga do świętości, świadectwa	9
Portret	9
Praca	9
Ubóstwo	10
Pożyczenie	11
Wstrzemięźliwość	11
Kultura	12
Pokora	12
Milczenie	13
Radość	13
Nadzieja	13

Miłosierdzie	14
Spowiedź	14
Modlitwa	15
Niezwykłe wydarzenia	16
III. Ku niebu	19
Ostatnia msza	19
Droga do grobu	21
Światło zmartwychwstania	23
Nie dasz świętemu Twemu ulec skażeniu	22
Rok 1950	25
Podsumowanie	27
IV. Homilie	28
Chrystus jest prawdą wcielonej miłości	28
I wy wypełnicie cel, do którego zostaliście stworzeni	30
Wasze posłannictwo na tym świecie	35
Trzeba zwalczać swoją słabość	40
Centrum wszechświata	44
Wasza podróż na tym świecie jest drogą do świętości	47

Gmach Pana zbudowany na Chrystusie . . .	51
Świętość jest waszym celem	56
Waszym przeznaczeniem jest życie wieczne	61
Bezczynność jest niebezpieczna	65
Pokonujcie drogę z radością zmartwychwstania	71
Świętość to wybór, a nie szczęśliwy traf . . .	74
Miłość jest promieniującą światłością	76
Wyznajcie swoje grzechy, by zabić tkwiące w was zło	77
Ruch i życie	81
Każda rodzina jest Świętą Rodziną	83
Mądrości i przypowieści	85

